

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 116. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681816512/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

Færdsel, forekommer mig mere levende, og synes at fremvise en mere mandlig Character, hvorimod *Tharand*, med sin Ruin, sin speilklare Sø og sin dybe Eensomhed, har noget mere passivt, noget mere qvindeligt.

Jeg kom ret til at tænke paa den gamle Skolemester og maatte sigte med ham: »Her er god Plads, her kunde dog mange Mennesker have godt af den Herlighed!» men hvor faa ere dog ikke de, der see alt det Prægtige, hvormed Gud har smykket vor Jord. I Grunden er der dog kun liden Forskjel mellem Mennesket og Hunden, der, lænket til sit Huus, kun formaaer at gjøre et Par Spring paa sin sædvanlige Tumbleplads.

Endnu havde jeg ikke seet Bibliotheket og Antikkerne; Overbibliothekaren, Hofraad *Ebert*, en hjertelig Mand, hvem vores *Mälbeck* havde anbefalet mig til, viiste mig her megen Forekommenhed. Alt var pynteligt og lyst, Gulvene i de store Sale vare polerede som Speile, og gjennem Vinduene -- ja, her glemte jeg rigtignok den hele lærde Verden rundt om! Hvilket Panorama derude! Bjerger med lysegrønne Väänranker og bagved, de sorte Granskove; Elben, der slyngede sig i store Bugter, hvor Baadene seilede med deres hvide Seil, hvor de store Tømmerfloder glede ned ad Strømmen; kun et Par Karle med bare Fødder, korte hvide Beenklæder, aaben Skjorte og en hvid Straahat paa Hovedet, styrede den hele Bræde-Masse. Det er umuligt, at man kan have Sands for Bøgerne her, naar man seer denne Natur i det klare Solskin udenfor.

At *Dresden*, som Overgangspunkter mellem det nordlige og sydlige Tydskland, ogsaa kan vise hints Character, fik jeg da en Idee om den næst sidste Formiddag, jeg opholdt mig her. Det var koldt, saa jeg frøs! Regnen strømmede ned, og alt fik et mørkt, nordligt Udseende; Dragere løbe gjennem Gaderne med Portechaïser, hvor Damen tittede ud bag de røde Gardiner. *Elben* saae ud som Kaffe, guul og tyk. Næsten ingen viiste sig paa Gaderne.

Regnen rusker, Himlen er graa,
Fjernt i Taage Bjergene staae;
Elben flygter fra Böhmer-Land,
Leeret guult er det dybe Vand.
Svøbt i Kappen Soldaten gaær
Hist paa Broen, hvor Korset staaer.

Hjertet ei tænker paa Storm og Regn,
Tanken er i hans Føde-Egn.
Deiligt skinner ham Solen der,
Der er jo ogsaa hans Hjertenskjær!
Hende han tænker – men hvad gjør hun?
Qvinden – ja hun er en Qvinde kun,
Troskab, det er en Flod saa fin,
Let den bliver som Elben Guul! –

Op paa Dagen blev det atter sommerklart og sommervarmt; Menneskevrimmelen bevægede sig igjen paa de *bruhlske Terrasser*, hvor Træerne duftede nu, forfriskede af Regnen. Musikken brusede der oppe, og Gondoler, Baade og Skibe krydsede hinanden paa Elben. Et lille Selskab af Norske og Danske havde *Dahl* samlet sig denne Aften; han var en munter, elskelig Vert, vi talte alle dansk og drømte os tilbage i Hjemmet ved det herlige Hav. Sildig skildtes vi ad, næste Dag droge nogle mod Øst, andre mod Vest, to gik til *Rom* og *Neapel* – jeg – *triste dictu* – til *Berlin*.

Den sidste Morgen i *Dresden* hilsende mig nu. Jeg maatte ud for endnu at høre de herlige Toner bruse under Kirkehvelvingen, for endnu engang at see de grønne Vinhjerger i Morgenbelysning.

Dagen var saa smuk, den hele Egn ved Elben laae i det herligste Sollys; det var mig, som om Alt havde taget Søndagsklæder paa, for at sige mig Lev vel! men derved kom jeg ogsaa mere til at føle den. Der blev ingen Messe givet i den catholske Kirke, kun Orgelet spillede sine simple Melodier, men det var jo Afskedssangen, de sidste dybe Toner, jeg muligt i min Levetid horte her. I een af Skriftestolene saae jeg en gammel Præst med et ærværdigt Ansigt, en ung Pige knælede paa den anden Side Gitteret og skriftede; jeg ønskede mig ogsaa en Ven, en Fader, jeg ret kunde udgyde de Følelser for, der saa mægtigt brusede i mit Hjerte ved Afskeden fra det kjære fremmede Sted, der ikke længere var Hjertet fremmed.

Hvad jeg ikke undseer mig ved at betroe Papiret, hvis Blade dog ere Midas-Siv, der udsladdre det igjen for Verden, kan jeg dog vilde skjule for Menneskene, naar jeg selv møder dem; jeg blev som Yngre saaledes spottet for min naturlige Følsomhed, der dog ikke var Følelie, at jeg selv spillede Langbolt med mit eget Hjerte og de bedste Følelser, for ikke at gjælde for en følende Nar mellem de andre fornuf-